

Liesbeth van Kempen

De moord op het dorpsfeest

Het tweede boek in de serie
Moorden in het noorden

De Fontein

Het is nog vroeg, ochtendmist hangt in witte slierten boven het weiland. Fleur loopt in alle rust een laatste rondje over het feestterrein en checkt uitgebreid of alles in orde is in de door haar en haar team opgebouwde oude dorpsstraat uit 1920.

Door alle toestanden rondom de moord in het hertenkamp, had ze haar geplande camperreis naar Denemarken gelaten voor wat het was. Dorien had haar hulp nodig bij het fatsoeneren van haar huis en ze had ongevraagd een nieuw schuurtje voor haar gemaakt, in de hoop dat ze daardoor de mancave van wijlen haar echtgenoot Herman zou vergeten. Ergens had ze ook gehoopt dat Dorien daardoor wat minder gefocust zou zijn op het geld uit de gevonden tas, dat natuurlijk nog steeds niet was vrijgegeven door het Openbaar Ministerie. Voor Doriens humeur was dat niet bepaald bevorderlijk; ze was af en toe gewoonweg niet te harden.

Annemiëks zenuwen stonden nog steeds onder hoogspanning na wat ze allemaal hadden meegemaakt en Fleur had bedacht dat ze wel wat afleiding kon gebruiken. In haar jonge jaren was Annemiëk een echt paardenmeisje geweest, dus het leek Fleur een goed idee om haar te paard mee de natuur in te nemen voor lange, ontspannende ritten. Annemiëk was voor haar doen zienderogen opgeknapt en Fleur kon haar ogen bijna niet geloven toen Annemiëk op een dag met een splinternieuwe stetson op haar hoofd verscheen. Ze had daar ook wel een mening over, maar die

hield ze maar even voor zich, want die zou het humeur van An-nemiek niet ten goede komen...

Los van de zorg voor haar vriendinnen, was Fenna voor Fleur de voornaamste reden om niet wekenlang van huis te zijn. De vlinders in haar buik waren te talrijk en ze matchten zo goed dat ze het zeker een kans wilde geven.

Dit jaar is ze ook nog eens unaniem verkozen tot oppertim-mervrouw; het staat zelfs in gouden letters op de achterkant van haar zwarte crewshirt. Ze had het weggelachen, maar het had haar ijdelheid zeker gestreeld en stiekem was ze er zelfs een beet-je trots op. Als aangewezen opperhoofd van de dorpsstraatcom-missie stuurt ze tien vrijwilligers aan met wie ze verantwoorde-lijk is voor de opbouw van de authentieke dorpsstraat uit 1920, al ruim een eeuw een vaste prik op het dorpsfeest. Na de Eerste Wereldoorlog was men destijds wel toe aan een feestje en in Rogge-dorp werd daarom in 1920 voor het eerst een dorpsfeest georga-niseerd. Ter nagedachtenis aan dit kennelijk nog steeds heugelij-ke feit staan tot in detail afgewerkte replica's van een bakkerij, een boerenleenbank, een drukkerij, een lagere school, een café, een smidse en een apotheek keurig naast elkaar opgesteld.

Fleur is tevreden, alles ziet er niet alleen authentiek maar ook stevig genoeg uit.

Een stukje verderop staat de noviteit van dit jaar: een zoge-noemd pleurishok, dat niet meer is dan een houten huisje met alleen een bed erin. Anno 1920 ging men minder voorzichtig om met patiënten met besmettelijke ziekten dan nu; antibiotica be-stonden nog niet en de behandeling van tuberculose – oftewel pleuritis – bestond uit rust, zonlicht en veel frisse lucht. Welge-stelden ondergingen deze behandeling in luxe sanatoria, arme sloebers in een houten keet achter in de tuin met alleen een bed erin.

Er is iets in het pleurishok wat Fleurs aandacht trekt, al sinds het moment dat ze het terrein betrad. Onder de oudroze, wollen deken is een grote bobbel zichtbaar. Die was er gisteravond nog niet. Aarzelend loopt Fleur ernaartoe en prikt er met haar wijs-

vinger in. Het voelt zacht en warm aan. Kan van alles zijn, bedenkt Fleur, maar hopelijk geen grote waakhond die vanaf een boerenerf is afgedwaald en hier een comfortabele mand heeft gevonden. Omdat ze nog niet zo lang geleden een lijk in het herenkamp aantrof, is ze op haar hoede en zet ze een stap achteruit. Maar niets doen is eigenlijk geen optie, want het dorpsfeest wordt over niet al te lange tijd officieel geopend door de bestuursvoorzitter van Het Dorpsbelang. Dan mag een blaffende hond niet de boel verstoren. Als splinternieuw opperhoofd van de dorpspleincommissie is ze ambitieus genoeg om het dorpsfeest heel serieus te nemen. En toegegeven: het is ook een fijne manier om gratis reclame te maken voor haar klusbedrijf.

Ze zet een stap in de richting van het bed en duwt de dikke bult maar eens heen en weer. Als er opnieuw geen reactie op volgt, beslist Fleur dat dit om rigoureuze maatregelen vraagt, en met een ferme ruk trekt ze de deken weg.

‘Dorien!’

Fleurs uitroep heeft geen enkel effect.

In een poging haar wakker te krijgen, duwt Fleur Dorien heen en weer, maar het voelt aan alsof ze een paard omrolt. Een dood paard, welteverstaan. ‘Kom op, Dorien,’ kreunt Fleur. ‘Wakker worden!’

Doriens reactie bestaat uit zich nog even lekker omdraaien, een paar keer met haar lippen te smakken en daarna luid te snurken.

Fleur twijfelt. Moet ze zich zorgen maken of kan ze gewoon boos op haar zijn? Ze kiest voor het laatste en loopt richting de grote feesttent, om niet veel later terug te keren met een bekertje water. Ze kiepert het leeg over Dorien en doet een stap naar achteren. Een voorzorgsmaatregel die ze achterwege had kunnen laten: Dorien mompelt iets onverstaanbaars, maar geeft verder geen krimp.

‘Nou ja, zeg!’ roept Fleur uit, en ze buigt zich over haar heen. ‘Dorien!’ schettert ze vlak bij haar oor.

Dorien kreunt heel even en roept iets van: ‘La me mè rus.’

‘Problemen?’ hoort Fleur opeens iemand met een diepe basstem zeggen. Ze draait zich met een ruk om en haar blikveld is volledig gevuld door een brede borstkas. Ze moet omhoogkijken om het hoofd erbovenop te zien.

‘Is de pleuris uitgebroken?’ vraagt de boom van een vent die voor haar neus staat. Hij heeft een lange, rode baard, zijn haar zit in een paardenstaart, een grote koptelefoon hangt om zijn nek en hij leunt nonchalant ergens op. Heel zijn verschijning boezemt Fleur ontzag in. Hij geeft haar een speelse knipoog en de vriendelijke blik in zijn ogen stelt haar gerust. Zorgzaam buigt hij zich over Dorien heen en tot Fleurs ontsteltenis snuffelt hij even in de buurt van Doriens gezicht. ‘Nee, hoor, geen pleuritis. Volgens mij heeft deze schone slaapster veel te diep in het glaasje gekeken.’ Hij constateert het met een brede glimlach op zijn gezicht.

Fleur staart naar Dorien, die nog steeds onbeweeglijk lijkt te slapen, maar niet meer snurkt. ‘Dit is toch niet normaal? Ik heb net koud water over haar heen gegooit!’

De reus trekt zijn schouders even op. ‘Tja, als je maar genoeg drinkt is dit vrij normaal, hoor.’

Die spreekt uit ervaring, denkt Fleur.

‘Je kunt haar beter een kop sterke koffie geven in plaats van een plens koud water. Zal ik haar naar de tent brengen?’

Fleur kijkt hem zwijgend aan. Ze geen idee heeft hoe hij dat voor elkaar denkt te krijgen, maar ze knikt toch maar instemmend.

Hij geeft Fleur het apparaat aan waarop hij leunde. ‘Zou jij deze mee willen nemen?’ Dan buigt hij voorover, schuift voorzichtig zijn ene arm onder Doriens oksels en zijn andere arm onder haar knieholten. Hij tilt haar met gemak op, alsof ze een veertje is.

Dat is toch zeker tegen de honderd kilo schoon aan de haak, bedenkt Fleur vol bewondering terwijl ze achter hem aan loopt. Vlak bij de ingang begint de man toch een beetje door zijn knieën te zakken en hij plaatst Dorien op de eerste de beste stoel die hij tegenkomt in de grote feesttent. Natuurlijk glijdt ze naar opzij

en Fleur duwt haar terug, waardoor Dorien onmiddellijk de andere kant op glijdt.

‘Ik hou haar wel even vast. Zorg jij voor de koffie?’ vraagt hij vriendelijk aan Fleur.

Het bargedeelte is nog gesloten en daarom gaat Fleur zelf maar aan de slag met het professionele koffiezetapparaat, waar ze best wel een tijdje mee bezig is. Wanneer ze met drie koppen koffie terugkomt, heeft de grote onbekende man Dorien inmiddels enigszins bij haar positieven weten te krijgen. Met een lijkbleek gezicht zit ze voorovergebogen op het plastic stoeltje. Net wanneer Fleur haar pas inhoudt omdat ze vermoedt dat Dorien ieder moment kan gaan overgeven, gebeurt dat ook. De man kan maar net op tijd wegspringen voor de verteerde bitterballen.

‘Koffie?’ biedt Fleur haar expres vrolijk aan. Wie zijn billen brandt moet op de blaren zitten, is haar stellige overtuiging. En die kots mag ze zelf opruimen.

Dorien produceert een keiharde boer. ‘Tering!’ roept ze zichtbaar opgelucht uit.

Fleur tikt haar koffiekopje tegen dat van Dorien. ‘Proost,’ zegt ze.

De reus trekt zijn wenkbrauwen even op.

‘Proost,’ zegt ze dan ook tegen hem. ‘En bedankt voor je hulp.’ Ze steekt haar hand naar hem uit. ‘Fleur Bogaard.’

Hij geeft haar een stevige handdruk. ‘Duco van de Velde.’

Vanaf dat moment merkt Dorien Duco voor het eerst echt op en heeft hij meteen haar onverdeelde aandacht. Nadat ze zijn uitgestoken hand met een slap handje heeft beantwoord, blijft Dorien hem ongegeneerd aanstaren. Fleur tikt met de punt van haar laars Doriens voet even aan, maar zonder resultaat. Dorien knip-pert bevallig met haar oogleden en toont Duco haar mooiste glimlach, zich niet bewust van het restje braaksel op haar kin. Fleur probeert haar met een snel veeggebaar een hint te geven, maar Dorien heeft alleen oog voor de man die tegenover haar zit en rustig zijn koffie drinkt. Fleur vraagt zich af of ze nog steeds ladderzat is, óf op slag nuchter.

‘En wat is de naam van deze schone slaapster?’ vraagt Duco aan Dorien.

‘Dorien Straathof. Weduwe.’

Fleur rolt met haar ogen.

Duco glimlacht geamuseerd. ‘Aangenaam kennis te maken, weduwe Straathof.’

‘En jij? Getrouwd? Gescheiden? Vrijgezel?’

‘Dorien!’ roept Fleur.

‘Wat nou!’

Duco steekt zijn hand even op naar Fleur. ‘Ik ben vrijgezel.’

Dorien laat er geen gras over groeien. ‘Je blijft toch wel tot het dorpsfeest begint?’

Duco schudt zijn hoofd. ‘Dan moet ik je helaas teleurstellen, ik ben niet zo’n feestneus.’

Dorien is niet voor één gat te vangen. ‘Dan kom je vanmiddag terug. Om drie uur begint mijn optreden!’

Fleur schudt haar hoofd.

Duco kijkt haar vragend aan.

‘Dorien zingt. Ondefinieerbare volksliedjes,’ zegt ze.

‘O. Eh. Leuk.’

Dorien is weer helemaal boven Jan. ‘Tussen drie en vier. Op het podium.’ Ze wijst die kant op. ‘Dat mag je niet missen, Duco.’

Duco geeft aan dat het nu toch echt tijd voor hem is om te gaan. Hij pakt het apparaat mee dat Fleur tegen een tafel aan had gezet. ‘Misschien. Ik beloof niets,’ zegt hij tegen Dorien, en hij loopt met grote passen de tent uit.

Dorien zakt onderuit op haar stoel. ‘Wat een lekker ding! Ik glij gewoon van m’n stoel.’

‘Een beetje groot,’ is Fleurs zuinige oordeel.

‘Precies!’ antwoordt Dorien met een twinkeling in haar ogen.

‘Hè, gadver, Dorien, moet dat nou?’ Fleur pakt Dorien’s lege koffiekopje uit haar hand en staat op. Ze houdt niet van dat platte gedoe over het formaat van piemels. ‘Nog maar zo’n sterk bakkie?’

‘Ik vind mannen met rood haar en een paardenstaart opwin-

dend,' zegt Dorien verlekkerd. 'En hij vindt mij een schone slaapster.'

Fleur loopt hoofdschuddend bij haar vandaan.

'Hij is mijn prins op het witte paard!' roept Dorien haar na.

'Nee, hè,' zegt Fleur zachtjes voor zich uit, terwijl ze op weg is naar het koffiezetapparaat. Ze begroet Viktor de Haan, die inmiddels achter de bar staat. Hij is een ondernemer uit Amsterdam die verantwoordelijk is voor de exploitatie van het horecagedeelte in de feesttent. Een man die zich, tot ergernis van iedereen, met zijn grote mond overal mee bemoeit, vooral met zaken die hem niets aangaan, zoals de afgelopen dagen met de inrichting van het authentieke café in de dorpsstraat uit 1920. Fleur is inmiddels helemaal klaar met hem.

'Zo, al vroeg uit de veren, stadsgenoot,' schalt Viktor.

'Yep.'

'Wel een gemis voor onze mooie hoofdstad hoor, dat zo'n aantrekkelijke dame is vertrokken naar dit godvergeten platteland.' Hij schuift een flesje over de bar haar kant op. 'Biertje?'

'Koffie, tweemaal graag.'

'Zo, zo, jij bent al een behoorlijk ingeburgerd provinciaaltje, hè?' Viktor lacht hard.

Fleur vertrekt geen spier en wacht rustig de twee kopjes koffie af.

Hij schuift ze naar haar toe, buigt zich over de bar en fluistert: 'Met de verkeerde laarsjes uit bed gestapt, pop?'

De man heeft een plaat van gewapend beton voor zijn harses, beweerde Dorien gisteravond, en Fleur is het daar volledig mee eens. Ze legt het verschuldigde bedrag demonstratief voor hem neer en loopt zonder nog iets te zeggen weg.

'Chagrijn!' roept hij haar na.

Fleur snuift minachtend en zonder zich om te draaien steekt ze een middelvinger in de lucht. Had hij maar niets over haar cowboylaarzen moeten zeggen: kom je aan haar laarzen, dan kom je aan haar.

Dorien staat in de opening van de tent naar buiten te kijken. 'Was die gladjakker weer bezig?'

‘Yep.’ Fleur gaat naast haar staan en samen nippen ze een tijdje zwijgend van hun koffie.

‘Is die lekkere Viking nou aan het stofzuigen met dat ding?’ vraagt Dorien op een gegeven moment aan Fleur.

‘Nee, joh. Dat is een metaaldetector. Misschien is hij een amateurarcheoloog en zoekt hij naar voorwerpen uit de oudheid. Volgens mij wordt er op deze manier best wel het nodige gevonden,’ legt Fleur geduldig uit.

‘Ook geld?’ vraagt Dorien.

‘Geen idee. Oude munten, denk ik. Maar vooral gebruiksvoorwerpen uit vervlogen tijden, geloof ik, en vast heel veel troep uit het heden.’

‘Is die ouwe zooi geld waard?’

Fleur kijkt Dorien onderzoekend aan. ‘Hoezo?’

‘Hoeveel kost zo’n metaalding eigenlijk?’

‘Toch zeker een paar honderd euro, lijkt mij.’

‘Echt? Belachelijk!’

‘Wat ben je van plan, Dorien?’

‘Best sexy, zo’n amateurarcheoloog.’

Annemiek drukt met een trillende vinger op de startknop van de Range Rover terwijl ze ondertussen nerveus in de achteruitkijkspiegel kijkt. Via FaceTime had Mark haar gisteravond vanuit Dubai ten strengste verboden de splinternieuwe elektrische SUV te gebruiken voor het vervoeren van kwijlende jongeren en ruf-tende ouden van dagen. Ze had hem erop aangesproken dat hij niet zo denigrerend mocht spreken over mentaal uitgedaagden en de oudere medemens. Zijn antwoord was een dreigement: hij zou bij thuiskomst de auto minutieus inspecteren en bij het kleinste spoortje aan bewijs zijn maatregelen treffen. Annemiek had geen idee over welke maatregelen hij het had en ze had er ook niet naar gevraagd. Wat niet weet, wat niet deert. Dat is al jaren haar houvast in een ingewikkeld huwelijk. Vlak voordat Mark de verbinding verbrak, opperde hij dat ze haar bonte gezelschap maar in haar Mini Cooper moest proppen.

In de achteruitkijkspiegel ziet ze de vier passagiers op de achterbank, die met geen mogelijkheid in haar auto zouden passen: drie opgeschoten jongens en een vrouw van in de negentig. De negentigjarige echtgenoot zit voorin en al sinds het moment dat hij goed en wel zat, rust zijn oude hand op Annemieks knie. Hij knijpt er zachtjes in en geeft haar een gerimpelde knipoog. Annemiek heeft onder het mom van ‘meneer Bouma, u bent een beetje ondeugend’ zijn hand al een paar keer weggeduwd, en dat doet ze nu voor de zoveelste keer, maar de oude snoeperd is zeer vasthoudend.

Ondertussen ziet Annemiek in de achteruitkijkspiegel zijn echtgenote een zeer herkenbaar HEMA-gebaksdoosje uit haar boodschappentas opdiepen, dat ze met trillende vingers probeert te openen. Annemiek voelt de vlekken in haar nek optrekken, maar maant zichzelf tot kalmte omdat er volgens haar weinig mis kan gaan; vannacht heeft ze de beige lederen bekleding van de achterbank en de passagiersstoel bedekt met kingsize vuilniszakken en deze grondig vast getapet. Op de vloer had ze een paar oude badhanddoeken neergelegd. Het zag er misschien wat vreemd uit, maar dat was haar passagiers in ieder geval niet opgevallen.

Maar zodra de ongecoördineerde, bibberende hand van mevrouw Bouma met daarin een tompouce Annemiëks lederen hoofdsteen zónder getapete vuilniszak nadert, schiet ze uit haar slof. ‘En nu is het afgelopen! Ik heb tot laat in de avond in de keuken gestaan om voor de openingsceremonie vijf taarten en drie marmercakes te bakken!’ Ze duwt de oude hand van meneer Bouma ruw van haar knie, maar wederom zonder blijvend resultaat. ‘Er wordt dus níét gegeten in mijn auto en al helemaal geen tompoucen van de HEMA! Iedereen doet nú z’n gordel om en blijft gewoon stilzitten totdat we bij het dorpsfeest zijn. Is dat duidelijk?!’ Ze schrikt er zelf van. Ze wist niet dat ze het in zich had.

De drie jongens nemen het letterlijk en zitten gedurende het korte ritje zo stijf als een plank op de achterbank. Bedremmeld stopt mevrouw Bouma het doosje met de tompoucen weer in haar tas en worstelt de rest van de rit met haar veiligheidsgordel. Meneer Bouma knijpt af en toe bemoedigend in Annemiëks knie en fluistert in het Fries dat ze het vooral rustig aan moet doen, want het ritje kan wat hem betreft niet lang genoeg duren.

Annemiek heeft inmiddels spijt als haren op haar hoofd. Het was dat Hidde Boersma erop had aangedrongen dat zij zich dit jaar als vrijwilliger zou inzetten tijdens het dorpsfeest, anders was ze er nooit aan begonnen. Als organisator en hoofdsponsor had hij haar aangemeld bij zijn vrouw Willemijn, die ieder jaar

tijdens het dorpsfeest maar één taak had: de verschillende vrijwilligers indelen en alles delegeren. Voor Annemiek had ze als taak het begeleiden van ouderen bedacht, maar omdat een van de vrijwilligers plotseling ziek bleek te zijn, kreeg Annemiek een extra taak in haar maag gesplitst: drie jongens met een verstandelijke beperking begeleiden. En dat allemaal omdat ze als lid is toegetreten tot de Roggerij Club, weliswaar op uitnodiging – zoals gebruikelijk is – van clubleden Hidde en Willemijn Boersma, maar vooral op aandringen van Mark, omdat volgens hem zo'n lokaal clubje van succesvolle en welgestelde ondernemers zake-lijk gezien wel eens interessant zou kunnen zijn voor zijn bedrijf en hij zelf geen tijd had voor zo'n kneuterig lidmaatschap.

Ze probeert haar auto zo dicht mogelijk bij het weiland te parkeren waar het dorpsfeest dit jaar voor het eerst plaatsvindt. Alle voorgaande jaren was het aan de andere kant van het dorp, maar dat grote stuk grond is opgekocht door een projectontwikkelaar. Die gaat er een compleet nieuwe woonwijk uit de grond stampen, ook al zijn de dorpsbewoners erop tegen. Annemiek vindt het allemaal best, alleen was het parkeren op die plek altijd wel een stuk beter geregeld. Nu moet het naastgelegen weiland voor een soort grote parkeerplaats doorgaan, en zodra ze uit de auto stapt, staat Annemiek met haar Louis Vuitton-sneakers midden in een koeienvlaai. Met pijn in het hart denkt ze aan de zevenhonderd euro die ze onlangs voor de sneakers heeft neergeteld, en ze kan alleen maar hopen dat ze de koeienstront uit de met frisgroen garen gestikte naden en het diepe profiel van de zolen krijgt. Omzichtig loopt ze naar de achterkant van de auto om de wandelstok van meneer Bouma en de rolstoel van mevrouw Bouma uit de achterbak te halen. Wanneer ze het ding met veel moeite heeft opengeklapt, rijdt ze ermee naar de kant waar mevrouw Bouma zich bevindt. Zodra Annemiek het portier opent, volgt een van de drie jongens aan de andere kant van de auto haar voorbeeld. Een voor een springen ze eruit en rennen luid joelend met gespreide armen als zigzaggende vliegtuigen door het weiland. Annemiek rent ze achterna en probeert ze al roe-

pend tot kalmte te manen, maar bedenkt dan dat de drie misschien wel doofstom zijn, en ze geeft het op. Ondertussen hangt mevrouw Bouma al een tijdje kermend tussen het portier en de rolstoel in. Dwars door nog twee koeienvlaaien snelt Annemiek haar kant op en ze kan nog maar net op tijd het portier van de heer Bouma dichtdrukken, want wat haar betreft is hij als laatste aan de beurt.

Na veel gesjor en vooral met veel geduld heeft Annemiek het echt paar Bouma zover dat ze klaar zijn voor vertrek naar de grote feesttent. Een rolstoel door een drassig weiland duwen valt Annemiek zwaar tegen en het heeft al haar aandacht nodig, net als de hand van de heer Bouma op de hare. 'Om u als een echte heer te helpen met duwen,' verklaart hij iedere keer wanneer Annemiek een poging doet om zijn hand weg te duwen. Daardoor is ze de drie jongens uit het oog verloren en ze houdt haar hart vast; straks komt Willemijn erachter en dan zal ze binnen de Roggerij Club de naam krijgen niet capabel te zijn, of misschien zelfs ongeschikt of onverantwoordelijk. Opgefokt duwt ze de rolstoel net iets te hard over de drempel van de houten vlonders heen, die in de feesttent als vloer dienen. Mevrouw Bouma schiet als een pijl uit een boog naar voren, maar wordt als door een wonder opgevangen door een passerende man.

'*Bliuw fan myn frou,*' krast meneer Bouma, terwijl hij dreigend met zijn imposante wandelstok naar de man probeert te zwaaien en daardoor bijna omvalt.

'*Rustich oan, Durk,*' zegt de man vriendelijk tegen hem. Hij knikt kort naar Annemiek en vervolgt gehaast zijn weg naar de uitgang van de tent.

'Dank u wel,' roept Annemiek hem na, en ze kijkt nerveus om zich heen, speurend in de grote tent naar de drie losgeslagen jongeren. Tot haar grote opluchting ziet ze een van hen haar kant op komen. Op een paar passen bij haar vandaan blijft hij staan en wenkt haar. 'Kom.'

'Waar zijn je vrienden?' vraagt Annemiek aan hem.

'Kom.'

‘Waarom?’

‘Kom.’

Annemiek zucht diep, zet de rolstoel op de rem en gebiedt meneer Bouma te gaan zitten. Wanneer hij met veel moeite eindelijk plaatsneemt op een stoel, trekt hij er snel een stoel bij en klopt ter uitnodiging op de zitting.

‘Kom!’ hoort Annemiek de jongen voor de zoveelste keer zeggen, en ze begint zich af te vragen of dat misschien zijn enige vocabulaire is. Toch besluit ze er – als een goede en begripvolle hulpverleenster – gehoor aan te geven. Zodra ze naar hem toe loopt, rent hij bij haar vandaan. Wanneer Annemiek hem in een waardig en rustig tempo volgt, ziet ze vanuit haar ooghoeken meneer Bouma een poging doen om op te staan. Ze laat het voor wat het is; hij kan haar toch niet inhalen.

Ze ziet de jongen naar de uitgang rennen. Daar stopt hij abrupt, draait zich om en wenkt haar. ‘Kom kijken.’ Daarna verdwijnt hij. Er zit voor Annemiek niets anders op dan haar waardigheid te laten voor wat die is en hem achterna te rennen. Ze ziet hem de dorpsstraat uit 1920 in schieten, die er nog steeds verlaten bij ligt. Hij blijft vlak voor het café staan, wenkt haar en gaat naar binnen.

Wanneer Annemiek het café binnenstapt, ziet ze de jongens over iets heen gebogen staan. Ze maken plaats voor haar en zodra ze het schouwspel ziet dat voor haar op de grond ligt, slaat ze snel een hand voor haar mond. Vooral om te voorkomen dat ze gaat gillen, maar ook omdat ze anders waarschijnlijk gaat overgeven; in Annemiëks optiek twee dingen die banaal zijn en vooral not done.

Vlak voor haar Louis Vuitton-sneakers ligt een man op zijn rug en Annemiek denkt er de horecaondernemer – Viktor-nog-wat – in te herkennen, maar dat weet ze niet helemaal zeker, omdat er een omgekeerd bierflesje uit zijn mond steekt en zijn ogen nogal uitpuilen. Paniek welt in haar op, maar haar aandrang om het op een lopen te zetten kan ze nog net op tijd onderdrukken. Ze is nu immers een vrijwillige hulpverleenster voor de jongens

en zij mogen niets aan haar merken. Met haar hand nog steeds voor haar mond buigt ze lichtjes over de man heen. Hij is dood, zoveel is duidelijk. Maar Annemiek vindt het wel een vreemde manier van doodgaan. Niet alleen omdat het bierflesje onnatuurlijk diep in zijn mond zit, maar ook omdat zijn handen eerder op klauwen lijken en op krampachtige wijze het juten vloerkleed vasthouden. En dan heeft hij ook nog zijn knieën opgetrokken.

Annemiek draait zich om naar de jongens, die alle drie ook met een hand voor hun mond staan en haar verwachtingsvol aankijken. Hoewel ze staat te trillen op haar benen en iets in haar het liefst de hele boel bij elkaar zou willen gillen, troont ze de drie jongens in een ogenschijnlijke rust mee richting de feesttent. Willemijn zal niets op haar aan te merken kunnen hebben, als ze dat maar weet.

Zodra Annemiek met de jongens de tent binnenstapt, kijkt ze om zich heen op zoek naar Fleur. Zij weet wel wat ze hiermee aan moet en zo niet, dan kan ze wijkagent Fenna de Groen er altijd nog bij halen. Samen moeten ze er maar voor zorgen dat het dorpsfeest gewoon door kan gaan, want anders heeft ze gisteren helemaal voor niets tot 's avonds laat in de keuken staan bakken.

Annemiek ziet Fleur bij het podium staan praten met Hidde Boersma en ze zwaait naar haar. Fleur maakt een gebaar dat ze het begrijpt en er zo aan komt. Heel even weet Annemiek zich geen raad met de drie jongens, maar ze stuurt ze uiteindelijk naar het echtpaar Bouma met de belofte dat als ze daar netjes op haar blijven wachten, ze straks iets te drinken voor ze meeneemt. Een driewerf 'Bier!' choqueert haar, want ze schat de jongens niet ouder dan een jaar of twaalf, maar bedenkt dan dat ze lichame-lijk misschien veel ouder zijn. Ze staart naar de plek waar ze het echtpaar Bouma had achtergelaten. Mevrouw Bouma zit met een achterover hangend hoofd en open mond te slapen in haar rolstoel. Meneer Bouma is in geen velden of wegen te bekennen.

E-book december 2023

Dit is het tweede deel in de serie Moorden in het noorden.

Copyright © Liesbeth van Kempen

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2023 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagbeeld © Unsplash

Opmaak binnenwerk Mat-Zet bv, Huizen

ISBN e-book 978 90 261 6779 9

ISBN luisterboek 978 90 261 6780 5

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.